

i ono zjištění původce státi ve formě svědeckého výsledku redaktorova. Bude na soudě nalézacím, -by, řídě se těmito pravidly, zkoumal otázku objektivního promlčení, přihlížeje ovšem i k tomu, zdali tu jsou splněny i další v § 531 a) — c) tr. zák. stanovené podmínky.

Čís. 3175.

Pod ustanovení § 175 II a) tr. zák. spadá nejen krádež ovoce na stromech u veřejných silnic, v alejích, nebo jinak volně stojících, nýbrž i v oplocených zahradách v blízkosti domů; je-li oplocení takové, že jest považováti zahradu za uzamčenou ve smyslu § 174 II c) tr. zák., jde o souběh té a oné kvalifikace.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Zm I 91/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 12. ledna 1928, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin krádeže podle §§ 171, 175 II a) tr. zák., uznán vinným toliko přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175 II a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v době před 25. září 1927 v R. odňal pro svůj užitek z držení a bez přivolení Václava N. z jeho ovocné zahrady ovoce na stromech, 60 kg jablek v ceně 120 Kč, tudíž cizí věci movité v hodnotě větší 50 Kč.

Důvody:

Nalézací soud zjistiv, že obžalovaný ukradl se stromů v oplocené zahradě Václava N-ého u jeho hospodářského stavení 60 kg jablek v ceně 120 Kč, kvalifikoval jeho čin za přestupek krádeže podle § 460 tr. zák., vycházeje z názoru, že zákon chtěl ustanovením § 175 II a) tr. zák. poskytnouti zvýšenou ochranu ovoci na stromech pouze tehdy, jde-li o stromy u veřejných silnic nebo o aleje okolo polí. Veřejný obžalobce napadá právem tento právní názor důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř.; pro takové obmezení není opory v zákoně, jenž stanovením nižší hranice škody rozhodné pro kvalifikaci poskytuje plodům stromů stejně zvýšenou ochranu proti krádeži jako plodům na poli. Právě z toho, že zákon zvláště vytýká plody na stromech vedle plodů na polích, rozlišuje je slůvkem »nebo« a že mluví prostě o »plodech na stromech« bez ohledu, kde stromy stojí, je patrné, že neobmezuje tuto ochranu na plody stromů na poli nebo jinak volně stojících, nýbrž že důvodem zvýšené ochrany je mu právě tak jako u plodů na polích větší míra ohrožení tohoto cizího majetku, který, pokud visí na stromě, jest pro nemožnost jiného umístění a zabezpečení již tím vydán většímu nebezpečí cizího útoku. Zákonem uznaná potřeba této vyšší ochrany, mající důvod již v povaze chráněného předmětu samého (srovnej nadpis

§ 175 tr. zák.), není podle doslovu zákona ani u zahrad v blízkosti domů nijak obmezena možností oplocení těchto zahrad nebo i skutečným jejich oplocením. Je-li tu oplocení a dosahovala-li by ochrana oplocením získaná takového stupně, že by šlo o věci zamčené, jest zákonem samým (nadpis § 174 tr. zák.) naznačeno, že tu jest důvodem zvýšené ochrany povaha činu. V případech krádeže na stromech v oplocených zahradách, jež by bylo považovati za uzamčené, šlo by tedy o souběh té i oné kvalifikace. Důvodně tedy zmateční stížnost vytýká, že nesprávným výkladem zákona byl čin obžalovaného podřaděn pod ustanovení § 460 tr. zák. místo pod § 175 II a) tr. zák. Podle tohoto ustanovení zákona sluší proto zjištěné odcizení 60 kg jablek v ceně 120 Kč spáchané obžalovaným se stromů v zahradě Václava N-ého uznati za zločin krádeže. Pokud bylo obhájcem obžalovaného při líčení o zmateční stížnosti namítáno, že nebylo zjištěno, kolik jablek obžalovaný z oněch 60 kg natrhal a kolik posbíral, sluší poukázati k tomu, že obžalovaný sám doznal, že natrhal v zahradě N-ého asi 60 kg jablek, a že nalézací soud založil své přesvědčení o vině obžalovaného na jeho doznání, tudíž také na doznání, že oněch 60 kg jablek natrhal. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověno, napadený rozsudek zrušen a obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175 II a) tr. zák.

Čís. 3176.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 129 I a) tr. zák. se nevyžaduje, by se pachatel dotkl svým pohlavním údem nebo rukou přirození zvířete; stačí již jednání záležející v tom, že se pachatel dotýká svým tělem těla zvířete za tím účelem a takovým způsobem, který směřuje k ukojení nebo podráždění jeho pohlavního chtíče.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Zm II 18/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 1. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř., leč neprávem. S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá stížnost, že tu není skutkové podstaty zločinu podle § 129 I a) tr. zák. Je prý sice pravda, že se ke skutkové podstatě tohoto zločinu nevyhledává ani spojení pohlavního ústrojí ani vnitřní soulože, avšak tento zločin předpokládá prý, že se pachatel dotknul ve smilném úmyslu svým pohlavním údem nebo rukou přirození zvířete, ježto prý jinak nelze se dopustiti smilného skutku na zvířeti,